

XXI valandos sapnas

Trobelė girioje

Toluj išskydo miestas,
Vėjas girios plaukus velia –
Jei užklystum čia nekviestas,
Gal aptiktum tu trobelę:

Samanom žaliai apaugus,
O langai – apuoko akys,
Net drąsiausi žvėrys saugos,
Viduje liepsnojant žvakėms...

O aplink legendos sklinda –
Žmonės girion žengti bijo,
Į šiltas kertes sulindę,
Vakarais vis mezga giją –

Šnabžda: girion ton atklydę
Du jauni ir stiprūs broliai,
Dailią eglę vos išvydę
Lyg kokie vilkai ją puolė:

Vienas pjovė, kitas kirto,
Gūžčiojo pečiais – nė dryžio,
Patys eglėmis pavirto –
Niekad niekad jau negrįžo...

Tik keli pasauly žino,
Kas tenai, tankmėj, gyvena –
Tarp skrynaičių ir puodynių
Klibinkščiuoja, murma, stena...

Ne, ne ragana pikčiurna –
Laumių ir žalčių motulė
Samanotoj savo urnoj
Dienomis lyg mirus guli,

Saulei leidžiantis, pakyla,
Ant ugnies užkaičia puodą,
Pasižiūri, ar nesvyla,
Nupešioja vištą juodą,

O prisėdus varto knygą –
Perskaito žinias naujausias:
Kam kaktoj ragai išdygo,
Kas kaimyno žemėj rausės...

Viską lygina ir sveria –
Su blogiu blogiu kovoja,
Už kiekvieną darbą gerą
Šiuo bei tuo apdovanoja...

* * *

Štai ir vėl, pabudus naktį,
Verčia knygą stebuklingą,
Pagalanda žvakės dagtį
Ir atšoka, ir suspinga,

Vaiko atspindį pamačius:
– Ak, koks tyras, koks nekaltas!..
Atsipeikėjus nuo pečiaus
Dukružėlėms liepia keltis:

– Ko čia drybsot visos? Argi
Tinginiaut motulė mokė?
Vien tik šonus šildyt? Varge,
Tučtuojau susišukuokit –

Jau nedaug mums liko laiko,
Jau dangaus krašteliš švyti!
Nekaltutį miesto vaiką
Lėkit, dukros, aplankyti –

Reik pakeisti jo likimą,
Nes kitaip pražus vargšelis...
Ir laumužės maišą ima,
Priešaky joms – ilgas kelias.

